

บทที่ 3

การออกแบบและสร้างเครื่องกำเนิดกระแสอิมพัลส์

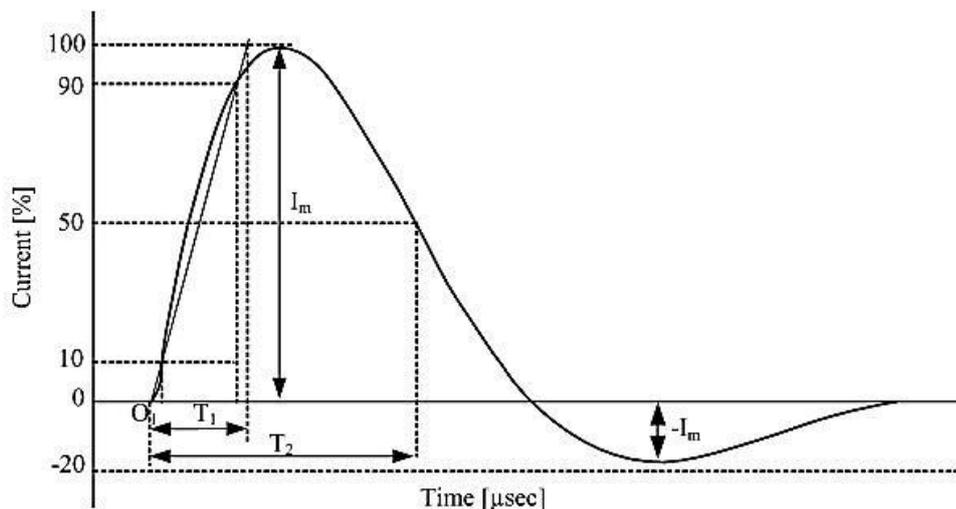
3.1 การออกแบบและสร้างเครื่องกำเนิดกระแสอิมพัลส์รูปคลื่นฟ้าผ่า

กระแสอิมพัลส์เป็นกระแสรานเซี่ยนต์จึงมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วเช่นปรากฏการณ์ฟ้าผ่าในธรรมชาติเป็นต้นในที่นี้จะกล่าวถึงกระแสรูปคลื่นฟ้าผ่าที่ใช้ในห้องปฏิบัติการซึ่งเป็นสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นเพื่อเลียนแบบธรรมชาติ เพื่อนำไปศึกษาวิจัยกับดักฟ้าผ่าและวิเคราะห์ปัญหาที่เกิดจากปรากฏการณ์ฟ้าผ่า ทั้งทางวิศวกรรมไฟฟ้าแรงสูง และด้านอีเอ็มซี

การวัดกระแสอิมพัลส์ที่สร้างขึ้นโดยทั่วไปจะใช้วิธีการวัดด้วยชั้นท์ความต้านทานต่ำและวัดด้วยขดลวดตามหลักการของหม้อแปลงกระแส

3.2 รูปคลื่นกระแสอิมพัลส์ฟ้าผ่ามาตรฐาน

มาตรฐาน IEC 60060-1 ได้กำหนดรูปคลื่นกระแสอิมพัลส์มาตรฐานดังรูปที่ 3.1

รูปที่ 3.1 ลักษณะรูปคลื่นกระแสอิมพัลส์ฟ้าผ่าตามมาตรฐาน IEC60060 - 1

ลักษณะรูปคลื่นกระแสอิมพัลส์ในรูปที่ 3.1 กำหนดไว้ดังนี้

1. เวลาหน้าคลื่น (Front Time, T_1) คือเวลาที่กระแสเริ่มจากศูนย์จนถึงค่ายอดในเวลาในช่วงที่กระแสอิมพัลส์เพิ่มค่าจาก 10% ถึง 90% ของค่ายอด ซึ่งจุดเริ่มต้นของกระแสอิมพัลส์อยู่ที่จุด O_1 (Virtual origin) คือจุดตัดแกนนอนกับเส้นตรงที่ลากผ่านจุด 10% และ 90% ของค่ายอดที่หน้าคลื่น

2. เวลาหางคลื่น (Tail Time, T_2) เวลาหางคลื่นจะคำนวณจากจุดเริ่มต้นของกระแสอิมพัลส์จนถึงเมื่อกระแสลดค่าลงสู่ 50% ของค่ายอดครั้งแรก

3. ค่ายอดกระแสชั่วตรงข้าม (Peak Value of Opposite Polarity) การทดสอบกับดักฟ้าผ่ามาตรฐานจะกำหนดรูปคลื่นตามเวลาหน้าคลื่นและหางคลื่น T_1/T_2 คือ 8/20 μ s และ 10/350 μ s โดยกำหนดเวลาความคลาดเคลื่อนไว้ ดังแสดงไว้ในตารางที่ 3.1

กระแสिमพัลส์นอกจากใช้ในการทดสอบกับดักฟ้าผ่าแล้วยังมีรูปคลื่นอื่นที่ใช้ทดสอบอุปกรณ์ป้องกันแรงดันเสิร์จทางด้านแรงต่ำเกี่ยวกับอีเอ็มซี จะมีรูปคลื่น T_1/T_2 คือ 30/80 μ s และ 1/20 μ s

ตารางที่ 3.1 ค่าเวลาที่กำหนดและค่าความคลาดเคลื่อนของรูปคลื่นกระแสिमพัลส์ตามมาตรฐาน IEC 60060-1

	ลักษณะรูปคลื่น	ค่าที่กำหนดรูปคลื่นกระแส 8/20 μ s	ค่าที่กำหนดรูปคลื่นกระแส 10/350 μ s
1	เวลาหน้าคลื่น T_1 (μ s)	8 μ s $\pm$ 10%	10 μ s $\pm$ 10%
2	เวลาหางคลื่น T_2 (μ s)	20 μ s $\pm$ 10%	350 μ s $\pm$ 10%
3	ค้ายอด(%)	$\pm$ 10%	$\pm$ 10%
4	ค้ายอดกระแสชั่วตรงข้าม	ไม่เกิน 20% ของค้ายอด	ไม่เกิน 20% ของค้ายอด

เราสามารถหาค่า T_1 และ T_2 ได้จากสมการ

$$\delta = \frac{R}{2L}, \delta^2 < \frac{1}{LC} \text{damping criterion} \quad (3.1)$$

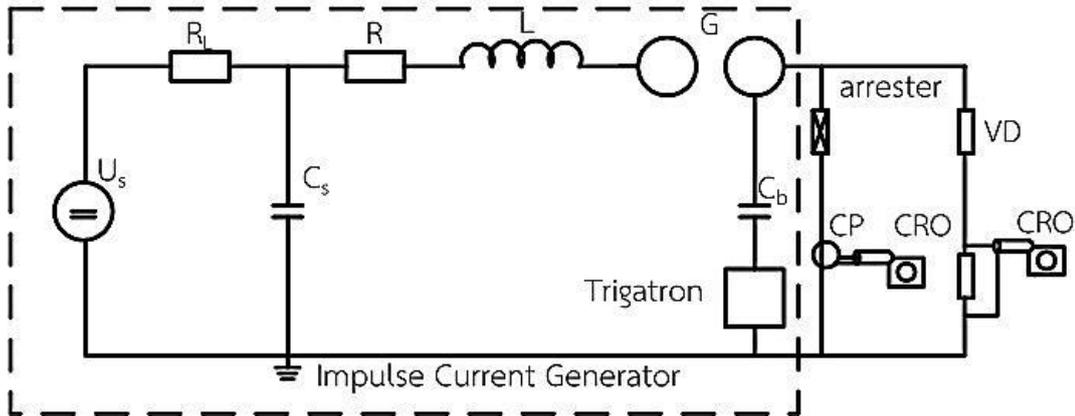
$$I(t) = \frac{U_0}{\omega L} \cdot e^{-\delta t} \cdot \sin(\omega t) \quad (3.2)$$

$$\omega = \sqrt{\frac{1}{LC} - \delta^2} \quad (3.3)$$

$$t_{\text{peak}} = \frac{1}{\omega} \cdot \arctan\left(\frac{\omega}{\delta}\right) \quad (3.4)$$

3.3 วงจรพื้นฐานเครื่องกำเนิดกระแสिमพัลส์รูปคลื่นฟ้าผ่า

การสร้างกระแสिमพัลส์อาศัยหลักการของวงจรทรานเซียนต์ คล้ายกับการสร้างแรงดันอิมพัลส์คือเก็บประจุไฟฟ้าด้วยการอัดประจุให้กับตัวเก็บประจุ C_s แล้วให้คายประจุผ่านตัวเหนี่ยวนำและตัวต้านทาน ซึ่งจะทำให้เกิดการออสซิลเลตแบบหน่วง ดังนั้นวงจรของเครื่องกำเนิดกระแสिमพัลส์พื้นฐานจึงเขียนได้ดังรูปที่ 3.2

รูปที่ 3.2 วงจรเครื่องกำเนิดกระแสอิมพัลส์พื้นฐาน

การออสซิลเลตของวงจรในรูปที่ 3.2 จะเกิดหน่วงมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับค่าความต้านทาน R ในวงจรและค่าความเหนี่ยวนำรวม L ในวงจรค่ากระแสสูงสุดจะได้เมื่อค่า R มีค่าต่ำสุดคือ

$$R \ll 2 \left(\frac{L}{C} \right)^{\frac{1}{2}} \quad (3.5)$$

ถ้าตัวเก็บประจุมีแรงดันอัดประจุ U_0 กระแสดีสชาร์จคายอดจะคำนวณได้คือ

$$I \approx \frac{U_0}{\left(\frac{L}{C} \right)^{\frac{1}{2}}} \approx \left(\frac{2W_e}{L} \right)^{\frac{1}{2}} \quad (3.6)$$

และอัตราการเพิ่มขึ้นของกระแสคือ $t=0$

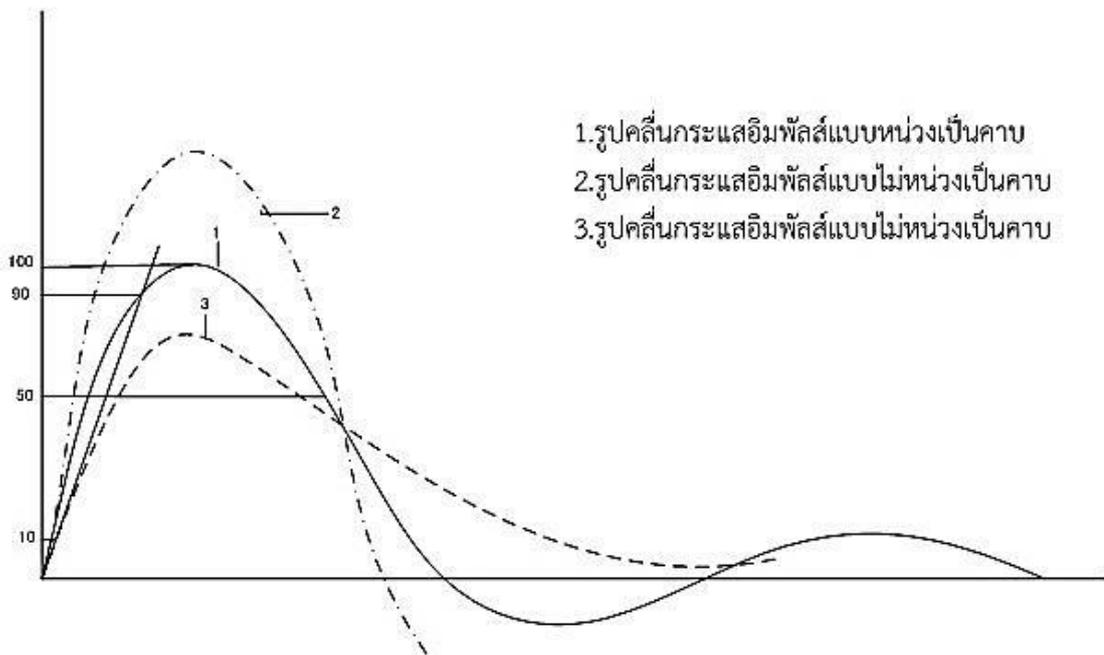
$$\left(\frac{di}{dt} \right)_{\max} \approx \frac{U_0}{L} \quad (3.7)$$

เมื่อ W_e คือพลังงานอัดประจุเท่ากับ $\frac{1}{2} C U_0^2$

พลังงานที่ตัว R และ L ต้องทนได้มากกว่าพลังงานในการอัดประจุ W_e ซึ่งเราสามารถหาพลังงานที่ตัว R และ L ทนได้จากสมการ

$$w = mc\Delta T \quad (3.8)$$

เนื่องจากสาเหตุที่มาตรฐานกำหนดให้รูปคลื่นออสซิลเลตเป็นแบบหน่วง ซึ่งมีช่วงตรงข้ามของออสซิลเลชันไม่เกิน 20% ของค่ายอดจึงต้องทำการปรับค่า R และ L ให้พอเหมาะดังแสดงในรูปที่ 3.3

รูปที่ 3.3 คลื่นกระแสอิมพัลส์

3.4 การคำนวณค่าองค์ประกอบวงจรเครื่องกำเนิดกระแสอิมพัลส์

องค์ประกอบวงจรเครื่องกำเนิดกระแสอิมพัลส์ดังรูปที่ 3.2 จะประกอบไปด้วยตัวเก็บประจุ C_s สำหรับเก็บพลังงานไฟฟ้า กำหนดด้วยค่ากระแสที่ต้องการสร้าง ความเหนี่ยวนำ L ที่จะทำให้เกิดออสซิลเลชัน และความต้านทาน R ที่จะทำให้เกิดการหน่วงของออสซิลเลชัน เมื่อสปาร์กแกปเกิดสปาร์ก ทำให้ C_s ดีสชาร์จให้กับวงจร R และ L ซึ่งค่า R และ L จะกำหนดด้วยเวลาหน่วงคลื่น T_1 และ เวลาทางคลื่น T_2 รูปคลื่นออสซิลเลชันแบบหน่วง เขียนแทนได้ด้วยสมการ

$$I = \frac{U}{L} \cdot \frac{2T_s}{\sqrt{(4\lambda^2-1)}} \exp\left(-\frac{t}{2T_s}\right) \sin \sqrt{(4\lambda^2-1)} \cdot \frac{t}{2T_s} \quad (3.9)$$

U คือแรงดันที่ป้อน

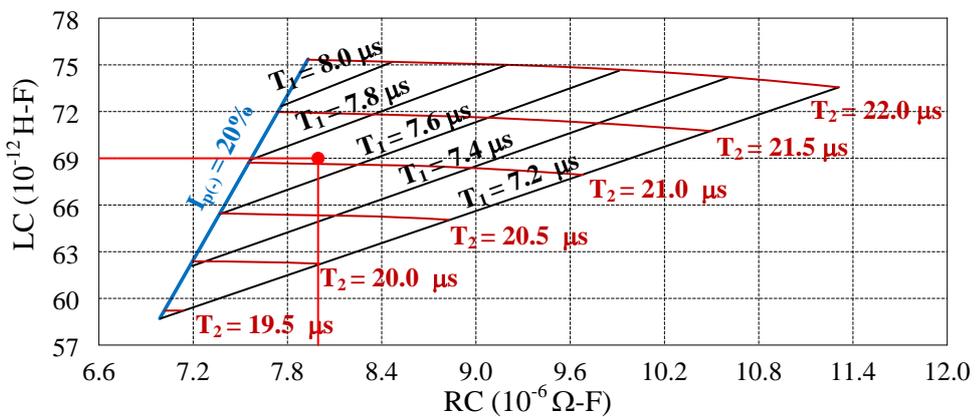
T_s คือเวลาคงตัวของวงจรอันดับ $= \frac{L}{R}$

λ คือดรรชนีหน่วงของวงจรอันดับ $= \frac{Z}{R} \sqrt{\frac{L}{C}}$

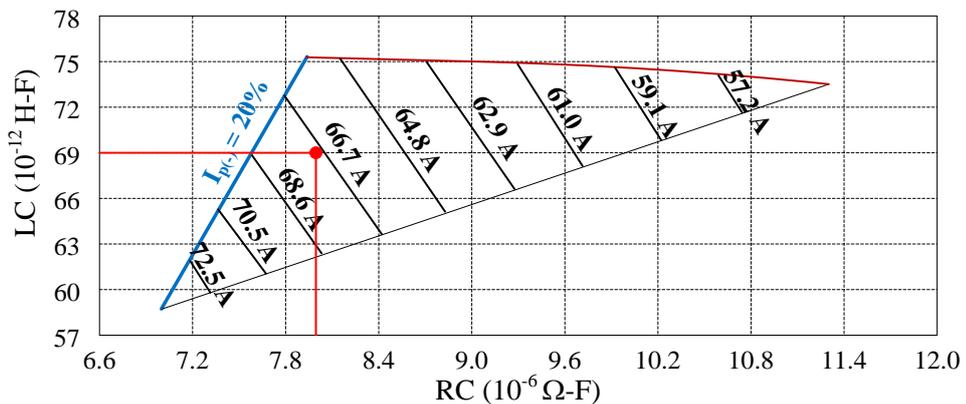
การออกแบบวงจรเครื่องกำเนิดกระแสอิมพัลส์ นอกจากจะต้องทราบรูปคลื่นแล้ว ข้อมูลที่ต้องทราบเพิ่มเติมก็คือขนาดของกระแสอิมพัลส์ และแรงดันอัดประจุ U_0 ถ้าเลือกหรือกำหนดค่าความจุไฟฟ้า C_s ได้ก็จะสามารถหาค่าความเหนี่ยวนำ L โดยประมาณได้จากสมการ

$$I \approx \frac{U_0}{\frac{L}{C} \frac{1}{(-)^2}} \quad \text{และ} \quad \left(\frac{di}{dt}\right)_{\max} \approx \frac{U_0}{L} \quad (3.10)$$

เครื่องกำเนิดกระแสสลับพัลส์ที่ออกแบบสร้างขึ้นนี้มีค่าความจุไฟฟ้ารวม 4 μF และแรงดันอัดประจุรวม 150 kV จากการคำนวณโดยใช้วิธีเชิงเลขคือ เซเคนท์ (Sacant method) ได้ผลลัพธ์ของหน้าคลื่น หลังคลื่นและค่ายอดกระแสต่อความจุไฟฟ้าและแรงดันอัดประจุบนระนาบ ความต้านทาน ความเหนี่ยวนำ และความจุไฟฟ้า รวมทั้งขีดจำกัดกระแสกลับชั่วที่ต้งไม่เกิน 20% ตามรูปที่ 3.4 และ 3.5 ตามลำดับ

รูปที่ 3.4 เวลาหน้าคลื่น และเวลาหลังคลื่นบนระนาบความต้านทาน ความเหนี่ยวนำ และความจุไฟฟ้าในกรณีกระแสสลับพัลส์ฟ้าผ่า 8/20 μs [9]

รูปที่ 3.5 ค่ายอดกระแสต่อความจุไฟฟ้า (μF) ต่อแรงดันอัดประจุ (kV) บนระนาบความต้านทาน ความเหนี่ยวนำและความจุไฟฟ้าในกรณีกระแสสลับพัลส์ฟ้าผ่า 8/20 μs

ในการออกแบบวงจรเพื่อสร้างกระแสสลับพัลส์ฟ้าผ่า ให้พิจารณาจากรูปที่ 3.5 และค่าความจุไฟฟ้าของวงจรเป็น 4 μF เลือกค่าความต้านทาน 2 Ω และความเหนี่ยวนำ 17.25 μH ทำให้ได้ผลลัพธ์ของหน้าคลื่น (T_1) เป็น 7.7 μs หลังคลื่น (T_2) เป็น 21.1 μs

ค่ายอดกระแส (I_p) สามารถคำนวณจากรูปที่ 3.4 ดังนี้

$$I_p = (67 \frac{A}{\mu F \cdot kV}) \times (4 \mu F) \times (150 kV) = 40.20 \text{ kA}$$

เมื่อค่าความจุไฟฟ้าเป็น 4 μF และความจุไฟฟ้ารวมเป็น 150 kV

จากหลักการข้างต้นโดยกำหนดแรงดันอัดประจุเป็น 150 kV และค่าความจุไฟฟ้าเป็น 4 μF เหมือนดังตัวอย่างข้างต้นทำให้สามารถออกแบบค่าองค์ประกอบวงจรไฟฟ้าของเครื่องกำเนิดกระแสอิมพัลส์ได้ซึ่งสรุปผลการออกแบบองค์ประกอบวงจรไฟฟ้าของวงจรสร้างกระแสอิมพัลส์ข้างต้นได้ตามตารางที่ 3.2 และได้ผลของค่าเวลาน้ำคลื่น เวลาหลังคลื่น และค่ายอดกระแสของรูปคลื่นต่างๆ จากการออกแบบตามตารางที่ 3.3

ตารางที่ 3.2 ค่าองค์ประกอบของวงจรสร้างกระแสอิมพัลส์

รูปคลื่น	8/20 μs
ความจุไฟฟ้า (C)	4.0 μF
ความต้านทาน (R)	2 Ω
ความเหนี่ยวนำ (L)	17.25 μH

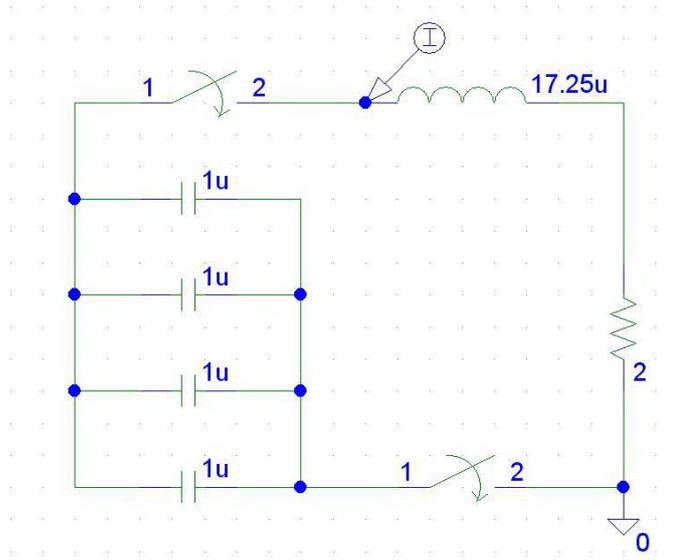
ตารางที่ 3.3 ค่าองค์ประกอบรูปคลื่นกระแสอิมพัลส์เมื่อใช้ค่าองค์ประกอบของวงจรตามตารางที่ 3.2

รูปคลื่น	8/20 μs
ค่ายอดกระแส (I_p)	40.20 kA
เวลาน้ำคลื่น (T_1)	7.7 μs
เวลาหลังคลื่น (T_2)	21.1 μs

3.5 การจำลองสร้างกระแสอิมพัลส์รูปคลื่นฟ้าผ่า โดยใช้โปรแกรม PSpice

ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ทำการจำลองวงจรกำเนิดกระแสอิมพัลส์โดยทำการจำลองวงจรกำเนิดกระแสอิมพัลส์

3.5.1 วงจรสร้างเครื่องกำเนิดกระแสฮาร์มอนิกพัลส์รูปคลื่นฟ้าผ่า ด้วย PSpice

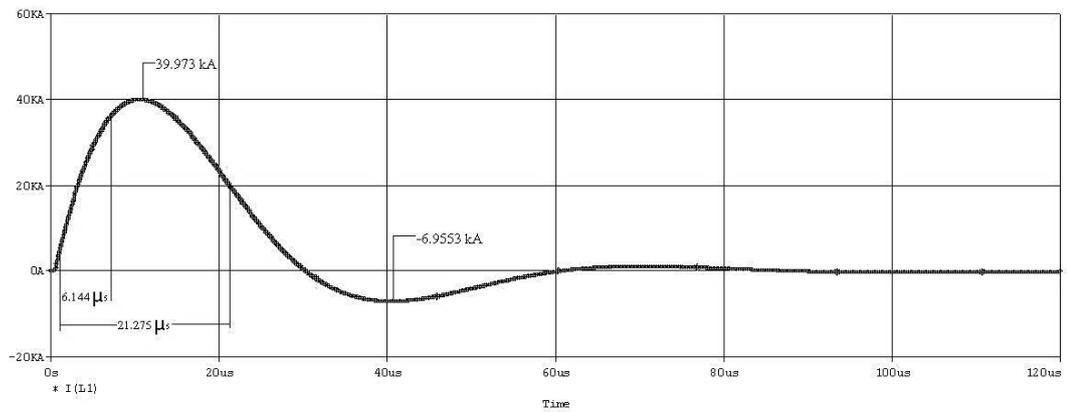

รูปที่ 3.6 วงจรจำลองเครื่องกำเนิดกระแสฮาร์มอนิกพัลส์

ตารางที่ 3.4 ข้อมูลอุปกรณ์ที่ใช้จำลองวงจร

อุปกรณ์	ขนาด	จำนวน (ตัว)
ตัวเก็บประจุอิมพัลส์ (C)	1 μ F	4 ตัว
ตัวต้านทานจำกัดกระแส (R)	2 Ω	1 ตัว
ตัวเหนี่ยวนำ (L)	17.25 μ H	1 ตัว

3.5.2 ผลการจำลองวงจรเครื่องกำเนิดกระแสฮาร์มอนิกพัลส์

รูปที่ 3.7 ผลการจำลองเครื่องกำเนิดกระแสฮาร์มอนิกพัลส์

ตารางที่ 3.5 ผลการจำลองเครื่องกำเนิดกระแสอิมพัลส์

รูปคลื่น	8/20 μ s
ค่ายอดกระแส (I_m)	39.973 kA
ค่ายอดกลับหัว ($-I_m$)	-6.9553 kA
เวลาหน้าคลื่น (T_1)	7.68 μ s
เวลาหลังคลื่น (T_2)	21.275 μ s

3.6 การออกแบบตัวเก็บประจุอิมพัลส์

ค่าตัวเก็บประจุให้สามารถทนแรงดันไฟฟ้าได้โดยไม่เกิดความเสียหาย

รูปที่ 3.8 ตัวเก็บประจุ

ตารางที่ 3.6 อุปกรณ์การต่อตัวเก็บประจุ

อุปกรณ์	ขนาด	ปริมาณ
ตัวเก็บประจุ	2 μ F	8 ตัว

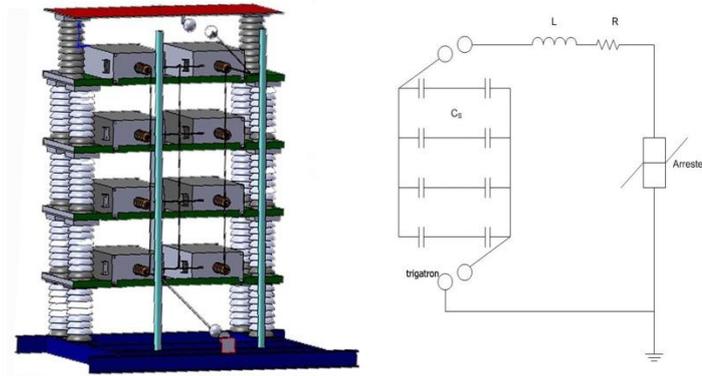
วิธีการต่อตัวเก็บประจุ

ต่อตัวเก็บประจุขนาด 2 μ F ขนานกัน 4 ชั้น ได้ค่าดังนี้

ค่าความจุรวม   4 μ F

ค่าความต้านทาน   2 Ω

ค่าความเหนี่ยวนำ   17.25 μ H

รูปที่ 3.9 ออกแบบการสร้างตัวเก็บประจุ

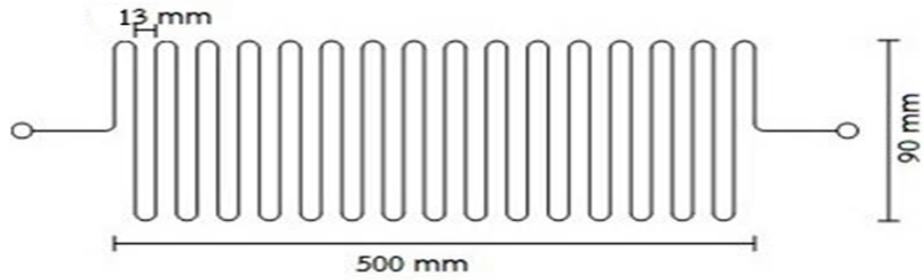
3.7 การออกแบบตัวต้านทานสำหรับรูปคลื่น [10]

ใช้ลวดนิกโครมเพื่อใช้สำหรับทำตัวต้านทาน (20% Chromium, 80% Nickel)

ชนิด	ลวดนิกโครมเบอร์ 21
โครงสร้าง	อากาศ
สภาพต้านทาน	2.17 Ω /m
จำนวน	4 ตัว
Diameter(mm.)	0.75
A พื้นที่หน้าตัดขดลวด	0.503 sqmm.
ความยาวลวดนิกโครม	3.68m
ความต้านทาน	8 Ω

รูปที่ 3.10 วิธีการพันตัวต้านทาน

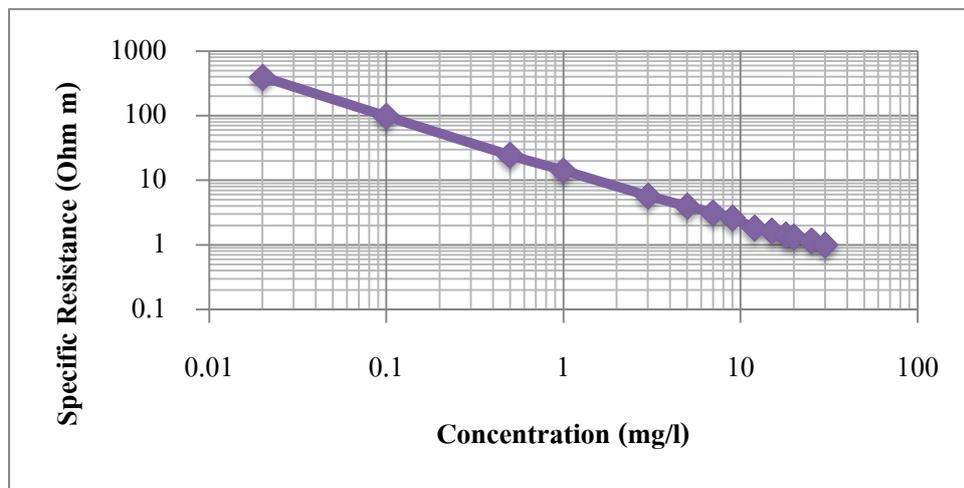
รูปที่ 3.11 วิธีการพันตัวต้านทาน(ทฤษฎี)

จากสูตร	$E_{\max} = \frac{U}{d\eta^*}$
โดยที่	$E_{\max} = 25\text{kV/cm.}$
ขอบคม	$\eta^* = 0.3$
ต้องการ	$0.2\Omega/\text{รอบการพัน}$
ค่า	$U = 8\text{ kV}$
เพราะฉะนั้น	ค่า $d = \frac{8}{25 \times 0.3}$
	$= 10.6\text{ mm.}$

เลือกใช้ระยะห่างระหว่างรอบการพัน ต้องมีค่ามากกว่า 10.6 mm. จึงเลือก 13mm.

3.8 การออกแบบตัวต้านทานกระแสอัดประจุ

การจำกัดอัตราการอัดประจุทำได้โดยใช้ความต้านทานจำกัดกระแสอัดประจุ R_L เพื่อให้ได้กระแสอัดประจุที่มีค่าต่ำ

รูปที่ 3.12 กราฟแสดงค่าสภาพต้านทานของสารละลาย CuSO_4 ในน้ำกลั่น 1 ลิตร

ตารางที่ 3.7 ข้อมูลอุปกรณ์ที่ใช้การทำตัวต้านทาน

อุปกรณ์	ปริมาณ
สารละลาย CuSO_4	ความเข้มข้น 2 โมล
น้ำกลั่น	1 ลิตร
เครื่องวัดสภาพการนำไฟฟ้า	1 เครื่อง

รูปที่ 3.13 สารละลายคอปเปอร์ซัลเฟต

รูปที่ 3.14 น้ำกลั่น

รูปที่ 3.15 เครื่องวัดความนำไฟฟ้าของสารละลาย

3.9 ความต้านทานจำกัดกระแสอัดประจุ(R_L)

3.9.1 การหาค่าความต้านทาน (R_L)

ตัวต้านทานกระแสที่เพิ่มเข้ามาทำหน้าที่ควบคุมเวลาและการอัดประจุโดยมีค่าความคงที่เวลา (τ) คือเท่ากับ $R_L C$ ซึ่งตัวเก็บประจุจะได้รับการอัดประจุจนถึงสภาวะคงตัว (Steadystate) ภายในเวลาทั้งหมดประมาณ 5 เท่าหรือ 5τ หรือ $5R_L C$ ซึ่งในช่วงเวลาที่มีการสะสมของประจุที่ตัวเก็บประจุย่อมเกิดการสะสมของพลังงานในรูปสนามไฟฟ้าขึ้น

โดย แรงดันอัดประจุต่อชั้น $U_0 = 150 \text{ kV}$

$$\begin{aligned} I_p &= CS_v \\ &= 4 \times 10^{-6} \times \frac{150 \times 10^3}{60} \\ &= 10 \times 10^{-3} \text{ A} \end{aligned} \quad (3.12)$$

ค่าความจุไฟฟ้าของตัวเก็บประจุตัวละ $2 \mu\text{F}$

$$\begin{aligned} \tau &= RC \\ 5\tau &= 5RC < 2\text{s} \end{aligned}$$

$$\begin{aligned} \text{ความต้านทานจำกัดกระแสอัดประจุได้} &< \frac{2}{5C} \\ &< \frac{2}{5 \times 4 \times 10^{-6}} \\ &< 100 \times 10^3 \Omega \end{aligned}$$

โดยเมื่อเราพิจารณาในแง่ของกำลัง(P_R)ที่ตัวเก็บประจุจะได้รับ

$$P_R = i^2 R \quad (3.13)$$

$$= (CS_V)^2 R$$

$$= (10 \times 10^{-3})^2 \times 100 \times 10^3$$

$$= 100 \times 10^{-6} \times 100 \times 10^3$$

$$= 10 \text{ Watt}$$

$$V_R = iR$$

$$V_{R(P)} = 10 \times 10^{-3} \times 100 \times 10^3$$

$$= 1000 \text{ V}$$

จะได้ค่าความต้านทานจำเพาะเท่ากับ

$$100 \times 10^3 \Omega = \rho \frac{0.36}{\pi(0.03^2 - 0.017^2)}$$

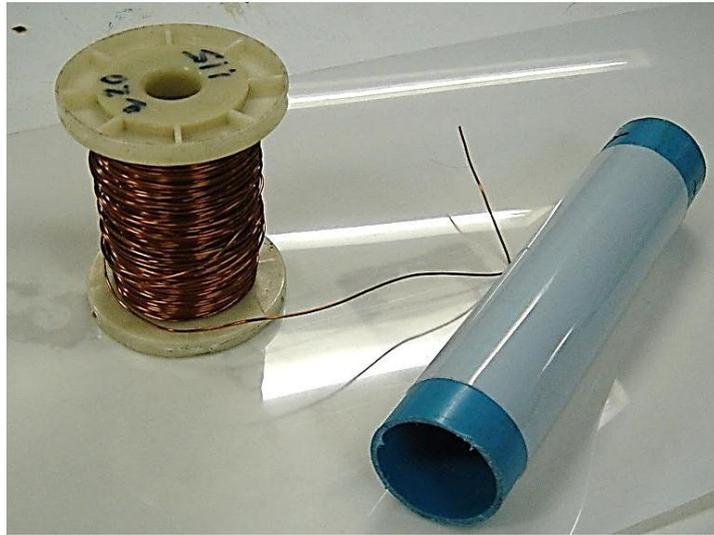
$$\rho = \frac{100 \times 10^3 \times \pi(0.03^2 - 0.017^2)}{0.36}$$

$$\rho = 534 \Omega \cdot \text{m}$$

รูปที่ 3.16 ตัวต้านทานจำกััดกระแสอัดประจุ

3.10 การออกแบบตัวเหนี่ยวนำ [11]

รูปที่ 3.17 อุปกรณ์ที่ใช้ในการพันตัวเหนี่ยวนำ

อุปกรณ์ที่ใช้ในการพันประกอบด้วย

- ขดลวดทองแดง
- แผ่นฉนวนไมล้า
- ท่อ PVC

คำนวณการพันตัวเหนี่ยวนำ

ท่อ PVC ขนาด 1.25"

ลวดทองแดง เบอร์ 19 เส้นผ่านศูนย์กลาง 0.0359"

$$L = \frac{\mu^2 N^2}{(9r + 10\lambda)}$$

โดยที่

$$\lambda = 0.0359 \text{ N}$$

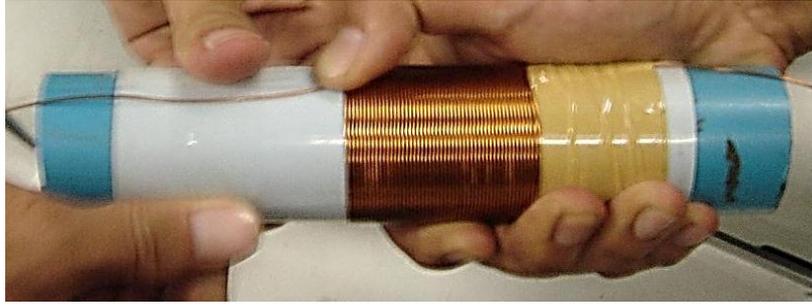
$$17.25 = \frac{\left(\frac{13}{16}\right)^2 (N)^2}{\left(9 \times \frac{13}{16}\right) + (10 \times 0.0359N)}$$

จะได้

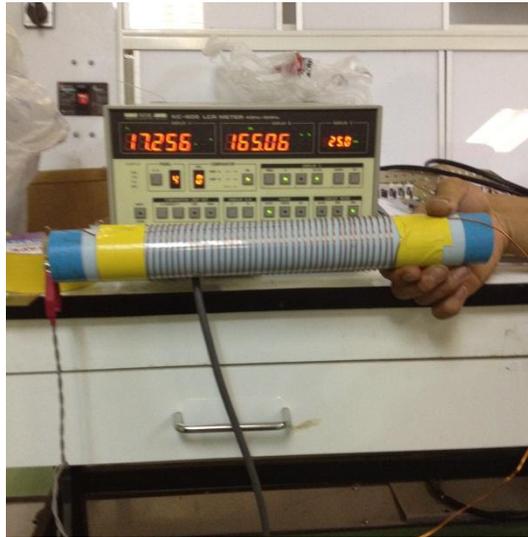
$$N = 19.29$$

วิธีการพัน

นำแผ่นฉนวนไมล้าพันทับแกนPVC แล้วนำลวดทองแดงพันทับบนฉนวนไมล้าให้ได้ประมาณ 20 รอบ แล้วนำไปวัดค่าความเหนี่ยวนำและทำการปรับแก้ต่อไป

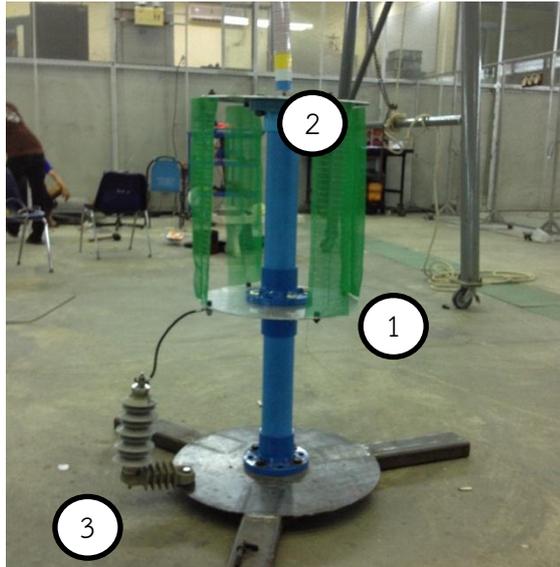
รูปที่ 3.18 วิธีการพันตัวเหนี่ยวนำ

รูปที่ 3.19 เครื่องวัด RLC

3.11 การออกแบบชุดโหลด

ประกอบด้วย ตัวต้านทานขนาด 8 Ω ต่อขนานกันจำนวน 4 ตัว ได้ค่าความต้านทานรวมเท่ากับ 2 Ω ตัวเหนี่ยวนำขนาด 17.25 μH จำนวน 1 ตัว และอุปกรณ์ป้องกันแรงดันเกินที่จะใช้ทดสอบ

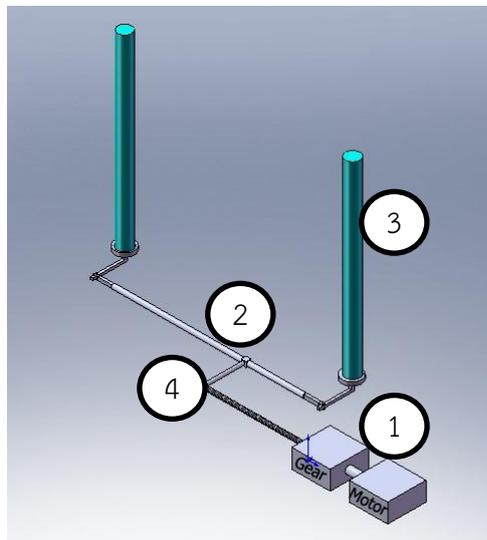

รูปที่ 3.20 ชุดโพลด

- 1) ตัวต้านทานขนาด 8 Ω
- 2) ตัวเหนี่ยวนำขนาด 17.25 μH
- 3) อุปกรณ์ป้องกันแรงดันเกินที่จะใช้ทดสอบ

3.12 ชุดควบคุมช่องว่างทรงกลม

ประกอบด้วย มอเตอร์แรงดัน 12 V ความเร็วรอบ 10 รอบ/นาที แรงบิด 50 นิวตัน-เมตรชุด
แขนขับเคลื่อนทรงกลม เสายึดทรงกลม และฟีดสกรู

รูปที่ 3.21 ชุดควบคุมช่องว่างทรงกลม

เมื่อ 1. มอเตอร์แรงดัน 12 V 2. ชุดแขนขับเคลื่อนทรงกลม 3. เสายึดทรงกลม 4. ฟีดสกรู